

Любовта.

„Ако говоря съ човѣчески и ангелски езици, а любовь нѣмамъ, ще съмъ мѣдъ, що звънти, или кимваль шо дрънка“.1).

Думата „любовъ“ е станала много прозаична въ устата на хората; дотолкозъ прозаична, че нѣма вече никакъвъ смисълъ. Когато нѣкоя дума изгуби своя смисълъ, избезсолява, а всичко онова, което избезсолява, нѣма въ себе си сила и, вслѣдствие на това, въ него настава упадъкъ. Въ органическия свѣтъ, когато извѣстна храна влѣзе въ стомаха и не може да реагира правилно върху него, образува се едно състояние, което лѣкаритѣ наричатъ „мжчно храносмилане“ и което, отъ своя страна, произвежда извѣстна неприятность на самото тѣло. Този законъ е вѣренъ, не само по отношение на физическия свѣтъ, но и по отношение на умствения животъ: когато ни се прѣдстави една мисълъ, която не може да реагира върху нашия мозъкъ, и умътъ ни не може да я възприеме, образува се и у насъ сжщото състояние. Тѣй става и съ човѣшкото сърце: когато едно желание влѣзе въ сърцето на човѣка и не може да реагира върху него, а сърцето, вслѣдствие на това, не може да го възприеме, образува се пакъ едно подобно състояние.

1) I. Кор. 13: 1.